

ANY III - NÚM. 110
31 DESEMBRE DE 1925
PREU de SUBSCRIPCIÓ:
UN TRIMESTRE 2'50

EL BORINOT

Setmanari il·lustrat
20 cms.

LA CORRESP. A
L'ADMINISTRACIÓ
ANGELS, 22 I 24
BARCELONA

L'EDAT DE LES DONES

—Ja podem dir que tenim un any més, Julieta.
—No em convé Sr. Romeu, m'estimo més dir que tenim un any menys de vida.

Biblioteca de Comunes
i Hemeroteca General

SOMNIAVA

Mai no l'hagués creguda la falaguera visió que m'acaronà tota la nit. La frugal refecció del vespre abans em produí un desastrós efecte; car a la poca estona d'haver-me colgat, perdí el món de vista lliurat completament a les dolçors de Morfeu, dormint com dorm el liró i amb un som més fort que la pedra de Montjuïc.

Les hores rodolaven espaiadament sense encaparrar-m'hi gaire mentre les veus dels tranuïtadors s'esvaïen en el majestuós silenci sense jo esmentar-ne gota.

Aferriessat a aquell somni, res no m'havia llevat el desficiós benestar que fruïa, rabejant-m'hi una cosa de no dir, amb el canvi que les coses havien tingut malgrat dels desigs d'imitació. Prou estreteses, prou privacions! Per un mai més no m'hauria d'abstenir de res, podent respirar amb tots dos pulmons sense temença de relliscar ni caure. D'ací endavant jo seria jo, i del dogal opressor, podria fer-ne presentalla a qualsevol ermita, talment un ex-voto, per haver eixit viu i amb els ossos sencers del tràngol sofert durant la llarga temporada de neguits i perills. Ara les coses serien diferents i, fora les morralles, seria una mena d'ocell que se la campa on vol sense passaport, amb dret de fer niu a l'arbre que més li plagui, cantant la cançó que més li agrada i menjant ço que li demana el gust del paladar.

Un home lliure, sense sogre ni burges, amb tres parells de duros a la butxaca, jove, de bona presentació i enlairats ideals, pot ben anar allà on vulgui, mentre no hi hagi qui pugui manar-li el contrari.

Així em trobava jo; cor que vols, boca que desitges i, amunt i crits. Altres temps i altres homes, tot irà com una seda; que val més boig conegut que no savi per conèixer; i la resta són vuits i nous i cartes que no lliguen.

Ja veuràs—em deia, jo—com ens arranjàrem d'ací endavant; car les ales no serveixen més que per volar i, amb les ganes que n'hi ha, farem una volada que tot serà petit dessota els nostres peus. Les misèries i febleses a certes altures no existeixen. En la

grandiositat de l'espai tot és gran, tan gran que les voreres de setze metres de l'ex-plaça de Catalunya resulten uns corriols esquifits com aquells per on els pessebristes fan marxar els reis en tornant de Betlem.

El batent d'ales em duia cap-ací cap-allà sense mareigs ni rodaments de cervell, sense cobriments de cor ni sotrats. L'enlluernament del sol em feia albirador una mena d'arc de Sant Martí colorit d'aquells colors que no perden capaços de fer-ne sortir a la cara de segons qui. Les flaires agradoses de l'ozon i altres materials d'altura m'emplenaven els narius produint-me efluvis comparables amb els de l'aiguarent del mico i els aromes de Montserrat. Els sabaters, sastres i cobradors de contribucions tots perduts de vista. Automòbils i altres trastos de matar, no res, ni rastre tan sols. De diaris i altres romanços, no se'n trobaven enlloc. Fum de les xemeneies, pudor de les clavegueres, essències de pitxolí o d'àcid fènic, no hi tenen tirada fins allà dalt. Sols, estrelles brilladores, netes, polides i nombroses. N'hi vaig trobar de totes formes i dimensions, unes soles i d'altres acompanyades, formant barrades que anomenarem constel·lacions.

Moltíssimes coses de les que vaig veure podria contar; però vaig perdre els sentits en aquell punt i hora amb la patcada rebuda per haver-me escorregut del llit aquell de bon matí—entre deu i onze—que just,—i en sec—se m'acabà la corda d'aquell dolcíssim somni que, malauradament, res no tenia a veure amb la realitat tangible d'un cert canvi de coses que sols ho fou de nom.

Era la panxa prima, la debilitat de cervell, la fam d'un canvi de situació que m'avalotà la imaginació, fent-me embadalir amb ço que no serà—pas per ara—mentre al món hi hagi qui tingui la menjadora plena i els garrofers facin garrofers.

Jo, dissortat, badallo i somnio les truites que els altres es mengen i, qui diu jo, vol dir molts que es troben en el mateix cas de un servidor.

EL DOCTOR ARMILLA

Del balconet estant

La glòria si bé reparteix els seus favors entre totes les classes socials, com que al capdavant té nom de dona, i com a tal es deixa enlluernar fàcilment, té una tirada cap als militars ben palesa, sobretot pels que tenen d'entorxat per amunt.

Setze són els generals que han aconseguit la glòria entre vint i trenta anys. Vint els més grans, els que han disfrutat les seves magarrufes entre els quaranta i els cinquanta; Juli Cèsar no va tenir-hi tracte fins al mig segle d'existència. De cinquanta a seixanta anys varen aconseguir la glòria Felip-August, Faidherbe, Margouhug, Kellermann i Sanvord; en Moke (66 anys) y Blücher (70).

Entre setanta i vuitanta anys no hi ha hagut cap general que prometés; sols es cita el cas del feld-mariscal Redetzki, que va ésser "gloriós" a l'edat de vuitanta un anys, quan ja repapiejava.

***

En una important població d'Anglaterra ha succeït darrerament un fet que ha revolucionat tot el poble, per

més que aquella gent, com a bons anglesos, solen no admirar-se de res.

Però amb quins ulls veurien el cas de referència, quan no satisfets amb indignar-se particularment, han fet pública i oficial la seva protesta, excitant el zel dels tribunals de justícia perquè no quedés sense correctiu el propassament. Es tracta d'una senyora veïna de l'esmentada població, que vivint sola i, tenint por, es va comprar...

—Un gos?
—No, senyors; un porc.

Fins aquí el cas no té res de particular perquè encara que aquesta bestiola no sembla la més indicada per tenir-la a dispesa en semblant forma, hi ha el precedent de Sant Antoni, que va viure molts anys en tan original companyia sense que mai tingués res que dir del seu hoste.

El criticable vé ara i és que aquesta senyora tenia el garrinet a tot estar, és a dir, que no sols menjava a taula amb ella, sinó que se'l ficava al llit.

Segons declaració de la interessada, l'animallet tenia molt bona jeia, si bé alguna vegada—sens dubte somniant,—li havia causat més d'un desperfecte a les puntes de les coixineres, que de tan planxades i emmidonades que les

gastava, devien causar molèsties al delicat i finíssim cutis de la bestiola.

Tan exquisides atencions i un tracte tan excel·lent com el que rebia el fel·lic porc de la seva mestressa, varen determinar en l'animaló una exhuberència de greix i de llomillos que era una benedició.

La senyora cada dia estava més enamorada de les gràcies del seu garrinet i considerant que és una gran veritat allò de que la satisfacció que no es comparteix no és tal satisfacció, va expansionar-se amb els seus veïns convidant-los a visitar el seu rellogat, però els tals veïns els hi va fer tan poca gràcia de semblant coneixença, que els va trigar l'hora d'anar-se'n al jutjat a denunciar la bestiesa.

La senyora va ésser processada; el porc no fou processat per tenir a favor seu l'atenuant d'ésser menor de setze anys i no tenir, per tant, responsabilitat criminal.

Acabada la causa va ésser elevada a l'Audiència; es celebrà la vista davant d'un nombrós públic.

Després dels corresponents informes del fiscal i de la defensa, el tribunal dictà sentència condemnant la processada a la pena de sis mesos de presó. En quin concepte jurídic es deuria fundar el fiscal, en fer l'acusació? Ah, és probable que en les seves conclusions qualificués el delictes de "porqueria", única manera que pugui tenir cabuda al Codi penal el fet de viure amb un porc.

Compte amb els porcs!

OLVES

Els diaris no porten res de res. Serà que no passa res de res? Mentre esperem de veure-ho confirmat, ho posarem en dubte.

***

A propòsit de diaris, llegim en "El Día Gráfico". "Un hermano hiere a su hermana y luego se suicida".

D'això es diu especificar bé un parentiu. I després diran que els nostres diaris no parlen clar.

***

A Londres hi ha 26 hospitals. Un d'ells és exclusiu per a cancerosos, fundat per subscripció popular.

Aquí s'inicià la subscripció; però se'n fa poc cas. Preferim que es morin les persones. Tot són opinions.

***

El Govern de Rússia ha prohibit l'ús d'armes i municions. Amb motiu d'aquest fet, augmenten els llops.

Aquí també augmenten, per municions que tinguem.

***

Un metge dóna conferències sobre els avantatges del règim vegetarià.

Sense conferències ja n'estem convinguts; tanmateix la carn passa una mica en l'aire.

***

A Madrid en la funció a benefici de "El Aguinaldo del Soldado" va cantar la part de baríton de "El Duo de la Africana" el regidor Sr. D. Manuel Crespo.

El millor dia diran els discursos amb música del mestre Guerrero.

***

A Vandemarvan un noi de 13 anys, mentre tocava les campanes va caure-li'n una al damunt, i el va matar.

Això, pobret, mereixerien alguns toca-campanes.

***

A Irlanda 3.500 policies de l'Ulster s'han sublevat. Justícia, vol Justícia! En quin món som.

***

A Madrid a mitjans de gener s'inaugurarà una exposició d'Art Català Modern.

Tot és començar!

***

Es diu que d'ací a tres mesos serà l'lest el centre de la Plaça de Catalunya.

No ens fem il·lusions!

PETIT I PATAUD

LA NON NON

(Cançó de Nadal)

La nit de Nadal és nit d'alegria, el Fill de Maria és nat al portal.

Perquè tinga son aquesta nit santa sa Mare li canta; Non non, la non non.

Non, non, Fill diví de galtes de rosa, poncella descolada abans del matí.

Non non fés, Fillet, que et vetlla la Mare; adorm-et, que el Pare ja et fa el bregolet.

Te'l fa de marfill i fusta olorosa; per jaç dins hi posa poncelles d'abril.

Te fa ric dossier la nit estrellada la blanca nevada, llençol te vol fer.

Fonent les fredors ta cara encisera, fins la primavera te'l broda de flors.

Puix ets son estel, amb arpes de plata et fan serenata els angels del Cel.

Pastors del portal veniu a mirar-lo, veniu a adorar-lo la nit de Nadal.

Mes ah! si voleu mirar ses galletes veniu de puntetes i no el desperteu.

Veniu dels serrats, veniu de la plana, porteu-li la llana de vostres ramats.

Cantaires ocells, deixeu la bocúria, que amb vostra cantúria tindrà somnis bells.

Deixeu vostre llit de dalt la teulada, canteu-li l'albada, canteu-li a la nit.

Non non, la non non, perleta del Pare, reiet de la Mare... del Cel i del món.

Per més que demà, si el món te la dona, la teva corona d'espines serà.

No deixis la son, fés llarga dormida, Fillet de ma vida, non non, la non non.

FRANCESC CASAS I AMIGÓ

Biblioteca de Comunicació i Hemeroteca General
Delicadíssim poema tret del volum de "Poesies" de Francesc Casas i Amigó; de les quals aquests dies ha sortit la cinquena edició.

Tamany 43'5 x 32. — Any 1886. — Impremta del «Diario de Lérida».

Tamany 55 x 38'5. — Any 1899. — Impremta de Sol i Benet.

Tamany 27'2 x 18'2. — Any 1905. — Impremta de Sol i Benet.

Tamany 25 x 18'5. — Any 1912. — Impremta de Sol i Benet.

DIARIS, PERIODICS, REVISTES, BUTLLETINS, ETC., APAREGUTS A CATALUNYA DE CENT ANYS ENÇA

Diario de Lérida.—Tamany de 43'5 x 32. Aparegut a Lleyda l'any 1886. Diari escrit en castellà, es titula catòlic i consta de quatre pàgines. Posteriorment amplifica el format i canvia de capçalera. Preus: una pesseta al mes, subscripció. Número solt 5 cèntims. Darrerament, obeint la llei, dobra els preus. Impremta del mateix diari, carrer de Blondel, número 20.

La Veu del Segre.—Tamany de 55 x 38'5. Setmanari de Lleyda, aparegut l'any 1899. Consta de quatre pàgines, és escrit pels catalanistes addictees a la ideologia de la Lliga Regionalista. Preus: un semestre 3 pessetes, un any 5 pessetes, número solt 10 cèntims. Impremta Sol i Benet, c. Major, 19, Lleyda.

Satanàs.—Tamany de 27'2 x 18'2. Quinzenal aparegut a Lleyda per l'octubre de l'any 1905. Consta de 12 i 16 pàgines, amb dibuixos i caricatures; és de to humorístic, preferentment local; bilingüe, preferentment català. Preus: subscripció, per un trimestre, una pesseta; número solt 10 cèntims. Impremta Sol i Benet, Plaça de Berenguer IV, Lleyda.

Poticràcia.—Tamany de 25 x 18'5. Setmanari de Lleyda, aparegut, no ho podem treure en clar de l'exemplar que tenim a la vista, el qual diu: "3.ª època, núm. 33, any 1912". Consta de 16 pàgines, amb dibuixos i caricatures, és de caràcter humorístic sobre motius principalment lleydatans. Sortia els dissabtes. Preus, número solt, 10 cèntims. Impremta Sol i Benet.

L'AMERICANO

La marxa civilitzadora dels segles ha esborrat amb la goma de l'oblit una infinitat de tipus que ja han passat a ésser altres tants quadros de la galeria històrica, que eren conseqüència natural de costums i preocupacions que ara amb prou feines podem comprendre, i sobre les quals la reina del món, l'opinió pública, ha donat ja el seu fall. En canvi la nostra època ha creat nous tipus amb els quals ens toquem tots els dies, que són tan dignes d'estudi com podrien ésser-ne els antics, i que si no ens fan tant d'efecte és perquè som molt familiaritzats amb ells. Si fos possible de fer ressuscitar un difunt del segle passat, trobaria tan ridícul l'oficial de perruquer d'avui, pretensions i entrometido, amb la cabellera excessivament abultada i amb la clenxa al mig, sempre despentinat i sempre passant-se la pinta, cupidó de criades i jugador de dòmino, com nosaltres trobaríem original el barber del seu temps, xerraire, curandero i guitarrista.

L'Americano és un dels tipus de la nostra societat que sempre hem considerat digne d'estudi. Tots sabem qui és l'Americano i, tots sabem a quin subjecte s'aplica aquest nom. L'Americano és l'espanyol, i quasi podem dir el català que ha sortit de la península, i, després d'haver passat alguns anys a l'Havana, ha tornat a la seva terra amb una fortuna considerable. Aquells que allí no han tingut sort i han tornat malalts i sense diners, no són americanos; aquells són uns ximples carregats d'il·lusions i uns homes que mai no seran res. Establerta aquesta diferència, examinem l'origen de l'Americano.

L'Americano és fill de la costa i de pares pobres. Després de sortir de l'es-

tudi del seu poble, en el qual va aprendre de llegir mal i d'escriure pitjor, va entrar de mosso en un cafè i allí va completar la seva educació entre servir copes i marcar trenta uns al billar, fins a l'edat de setze anys. El seu oncle, home de bé i d'una regular posició, tement que el seu nebot allí sempre seria un murrí, li dona cartes per als seus amics de l'Havana, li paga el viatge, li fa fiança per la quinta, i el recomana al patró del barco.

Al principi de la seva estada a l'Havana escriu cada quinze dies a la seva família. Després, cada mes: més tard, cada mig any, i, per últim, ja no escriu. Llavors és quan comença a fer fortuna: ha aconseguit reunir aquells primers dos mil duros, que diuen que tant costen de reunir, i de llavors endavant tot li sembla fàcil. Al cap de trenta anys de treballar molt, de no deixar res per verd i de tocar tots els pitos, ha aconseguit una regular fortuna, i llavors es recorda de la seva família i de la seva pàtria. Realitza el seu capital, pren lletres sobre Londres, i s'embarca cap a Espanya. Quan arriba al seu poble, està comogut per espai de vuit dies. Com que saben que ha vingut amb diners, tots els del poble s'apressen a visitar-lo, i fins la Societat Coral li fa serenata. Ell està molt content, té l'amor propi satisfet, i, per provar el seu agraïment, fa fer una font per la vila i a cada un dels seus amics els regala un caixó de puros i un barret de jipijapa. Com que l'home de tot es cansa, al cap de sis mesos ja està fastiguejat de la consideració pública i troba molt tonta la vida de poble: fins l'envelat nou, que és un envelat de primer ordre, no el fa feliç. Llavors es resol a venir a viure a Barcelona. Fa una renda de mig duro cada dia a la seva família, paga la carrera de

pilot a un seu germà, fa col·locar una corona de *siemprevivas* en el nínxol del seu oncle, i, content i satisfet de si mateix, se'n va a la capital de Catalunya.

Tots coneixeu aquest senyor, i molts de nosaltres el saludem. Quan va anar-se'n a l'Havana era conegut en el seu poble pel Pep de Cal Tano, ara es diu D. José Viñals. És un senyor d'uns cinquanta anys, encara que en representa sis més perquè el clima de l'Havana dissipa molt la naturalesa. És un home d'estatura regular, més aviat gras que magre, nas i llavis grossos, cara de color de cafè amb llet, ulls expressius i patilles curtes. Va vestit amb molta cura, totes les peces són de roba estrangera, porta mitja dotzena d'anells als dits, una cadena de rellocte molt llarga i grossa, de la qual pengen una infinitat de joguines d'or i pedres fines, i per últim, duu camisa de batista amb una grossa agulla de diamants en el pit. Com que les mans són la cosa que més assenyala l'ocupació que ha tingut el seu amo, generalment les amaga dintre de guants morats o de color d'argila. És parroquià del Cafè de les Set Portes i està subscrit al Lloyd.

En el seu tracte, generalment és amable i reservat; és molt amic de parlar en castellà (encara que ho fa bastant malament), i per un regular juga molt bé al solo i a la manilla.

Si encara li dura el desig de guanyar diners, en fa col·locar al seu corredor, per sota mà, al 18 per 100 amb garantia d'obligacions, juga a la Borsa amb molta cautela, i per últim es fa nomenar Director d'alguna societat de crèdit. Si ja està satisfet amb el que té, adquireix paper de l'Estat, compra una casa per viure al carrer

de la Mercè i se'n fa dues més de noves a l'Ensanche.

L'Americano té en el seu interior dos sentiments que sempre estan contraoposats. Per una part, com que veu que és ric, té desigs de donar-se llustre i fer el *senyor*; i, per altra part, es mira molt un duro abans de despendre'l; perquè es recorda de com ha tingut de treballar per guanyar-lo. Per un costat veureu que té una carretel·la i un parell d'eugues que no les té millors cap marqués; però, si li seguïu els passos, veureu que ell mateix se'n va a la Riba a comprar el blat de moro i les garrofes, que sap regatejar com el primer gitano, fins especula amb els fems de la quadra. També veureu que està amoblat amb luxe, però el *cadiram* està cobert amb fundes i les alfombres tenen a sobre una tira de cotó retort de dos pams d'ample, per la qual sempre camina per no gastar la catifa.

Acabaré donant una senyal per conèixer el pis en què viu l'Americano: darrera dels vidres hi ha transparents pintats amb colors molt vius, i, en la part de fora del balcó, una gàbia amb un lloro.

SISTACHS

llibres & lletres

ANUARI DELS AMICS DE L'ART LITÚRGIC, Barcelona, 1925 (Impremta Altés).

L'Exposició de l'Art Litúrgic celebrada amb èxit a la Sala Parés dels Establiments Maragall no ha anat sola. Darrera d'ella ha vingut la publicació del bell "Anuari dels Amics de l'Art Litúrgic" que ha obtingut també molt de favor i gran demanadissa: ho val. Mossèn Manuel Trenç, Mossèn Josep Tarré, Mossèn Josep Gudiol, Mossèn Antoni Tenas hi tracten diferents temes del més alt interès relatiu a l'art litúrgic, temples, objectes, indumentària. Porta també un bon

nombre de reproduccions de vestes i objectes que figuraven a l'esmentada Exposició. No cal dir que per aquest concepte també és interessant l'Anuari. En la variada gama de la reproducció literària catalana, ocupa aquest Anuari un lloc distingit.

SEVERAL

—Ha estat traduït per a ésser representat al teatre municipal de Bratislàvia (Txecoslovàquia) el drama de N'Adrià Gual "Misteri de Dolor".

—Un dia d'aquests sortirà "la revista de l'Esclasons", periòdic escrit tot i únicament per A. Esclasons.

—Ha sortit un gruixut volum contenint les lliçons de cuina que es donen a l'Institut de Cultura i Biblioteca Popular de la Dona. Impremta Altés.

—Ha estat celebrada la segona sessió del present curs dels "Amics de la Poesia", a càrrec de Berta Singerman, la coneguda declamadora.

—Entre els extraordinaris de publicacions apareguts per Nadal, cal assenyalar el de "Catalunya Social".

—Es anuncia per al dia de Cap d'Any la publicació del primer número d'"El senyor Daixonses i la senyora Dallonses", setmanari humorístic.

—Ha sortit el nou setmanari, també humorístic, "Safaretx sportiu".

—Per a d'ací a poc és anunciada l'aparició de la revista d'estudis científics "Ciència".

—L'escriptor patufista que signa amb el pseudònim de "Clovis Eimerich" ha començat a publicar una biblioteca per l'estil de la "Biblioteca Gentil" d'En Josep M. Folch i Torres. La d'En Clovis Eimerich es diu "Biblioteca damisella". El primer número es titula "Amb el cor no s'hi juga".

JOGUINA

—Si el nin Amor gosés posà en ton cor un bes, què li diries?

si un jorn, enjogassat, l'atzar seguint alat a tu venia?—

—Si el nin Amor gosés posà en mon cor un bes,

m'aturaria.—
—Si, com el blat madú, vinculés son capet bru, què pensaries?

si saturat d'olors, nibat d'encens i flors, las es rendia?—

—Si, com el blat madú, vinculés son capet bru; li somriuria.—

—Si en veure el teu somris pregués més bell encís, què li daries?

si perlejant de rou, portant un ritme nou, prop teu glatia?—

—Si en veure el meu somris pregués més bell encís... N'hi donaria.—

—Si encara malcontent, jugués amb son turment, Tu, què faries?

Si amb braços suplicants

prenent les teves mans et retenia?—
—Si encara malcontent jugués amb son turment; m'hi pensaria.—
—Si fent el ploricó resés sa gran doló! Què respondries?
si el nin esbojarrat, ungit d'humilitat ton cor volia?—
—Si fent el ploricó resés sa gran doló... L'estimaria.—

JOSEFA TURA

(Ens plau de reproduir, treta d'"El Dia", de Terrassa, aquesta poesia de la delicada escriptora que ha saltat, no fa gaire, a l'estadi de la publicació poètica catalana, on tot fa preveure que l'esperen nobles victòries).

IMP. ALTÉS

PELS BELLS CARRERS DE MA CIUTAT

CARRER DE FERNANDO 24 i 26. Sastre, Mod. i Camiseria.—BAS i TARRIDA 33. Ganiveteria.—AMERICAN MACHINE. 34. Institut Musical.—Acadèmia Ardèvol. CARRER CORTS CATALANES 451. Inst. elèct. aigua i gas.—RAFAEL SALA. 614. Pelleteria.—"LE RENARD". CARRER DE TALLERS 72. Ceràmica i rajoles.—CASIMIR VICENS. CARRER MUNTANER 65. Ribas i Ferrer. B. Regina Novel·les escol·lides CARRER BOTERS 4. F. MONFALCÓN. Tapissos pintats i oleografics. CARRER DEL CALL 1. C. FONT. Mantons Manila i Mantellines. 9. Llaneria i Sederia.—CASA PUIG. 28. pral. J. COSTA.—Antiguitats d'art. CARRER DEL PI 13, 2*. SASTRE.—L. MIR. CARRER DE SANT PAU 3. Camiseria del Liceo.—JOAN VALLVÉ. CARRER BALMES 126. RADIO-ELECTRIC Manufacturers.	RAMBLA DE CATALUNYA 15. Pelleteria "La Siberia".—J. TICÓ. 94. LA ARTÍSTICA.—Brodats i Confeccions. 124. Instal. bones i barates.—Barnadas i Espinet. CARRER DE LA BOQUERIA 36 i 38. Camiseria.—RODRIGUEZ & FERRER. CARRER CORRIBIA 2 i 11. Lligues i Tirants CATALANIA. CARRER VILA-VILÀ 66. Falla i Afals JOSEP CATALA. CARRER PORTAFERRISSA 22. Ganiveteria i perfumeria.—VDA. DUCHEIN CARRER FONTANELLA 18. Art. Fotogràfics i Radio.—PÉREZ i SÁBAT. CARRER JOVELLANOS 4. Art. Fot. i treballs de Laboratori.—E. Pícazo RONDA SANT ANTONI 60. OLLA EXPRESS.—Detalls a Import Acar. CARRER SALMERÓN 140. Articles fot. i radio.—V. CALDÉS ARÓS. 193. Lâmp. Elect. i radio.—RAMON RABASA. DIAGONAL 460. "Radio Iris".—J. B. MODOLELL.

SALA PARÉS
Establiments MARAGALL
Petrixel, 3 i 5 - BARCELONA

RAMON SUNYER
JOIER
Corts Catalanes, n.º 643
Telèfon 818-S. P. - BARCELONA

FREIXENET
SANT SADURNI DE NOYA
ÉS EL MILLOR XAMPANY

FOTOGRAVATS

TRICROMIAS-AUTOTIPIAS

Lo Gayter del Llobregat

Poesies de Joaquim Rubió i Ors
Amb un pròleg de Antoni Rubió i Lluch

Edició Poliglota. Volum IV, 1839-1885. Més de 300 pàgines, rústega: 5 pessetes; luxosament enquadernat en tela, 6 pessetes.

F. CARRERAS CANDI

NARRACIONS MONTSERRATINES

CONTÉ ENTRE ALTRES:
La roca del Gegant encantat - Lo senyal del Cap de Mort - Lo Cavall Bernat. - Lo Vall-Mal - Lo drama de Sant Miquel - Lo fals ermita de Montserrat - Lo bandoler de Montserrat.

Vol. de 400 pàgs. il·lustrat amb 35 gravats
IMPREMTA ALTÉS ANGELS, 22 i 24
Preu: 2 pessetes

TELÉFON { A SEU D'URGELL, NÚM. 124
A BARCELONA, NÚM. 2023-A
A SITGES, NÚM. 1383

Fàbrica de Llonganisses, la millor de la nostra terra.

Demaneu a tot arreu la marca
"ELS PIRINEUS"
Quíngles i Escalèr

Castellciutat Biblioteca de Corts Catalanes i Hemeroteca General (Seu d'Urgell)

IGNASI FOLCH I TORRES
UNA DONA
NOVEL·LA CONTEMPORÀNIA
A TOTES LES LLIBRERIES
Preu: 3'50 pts.

LLÀTZER DE TORMES

el clàssic de l'humor
demaneu-lo a totes les llibreries 2 PESSETES